

KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

ARTHUR VAN SCHENDEL, *Merona, een edelman*, Amsterdam, J. M. Meulenhoff, 1927.

„In den morgen toen Renaldo Maria geboren was, enkele dagen voor het Kerstfeest, zag zijn moeder door de geopende luiken de ster Venus stralend boven den einder. Een traan vloeide uit haar geluk, want haar ziel verstond dit licht als een teeken dat de dag die volgde goed zou zijn en vol van den zegen dien zij bad. Gelijk met den zoon ontving zij van den hemel de kennis welke menige moeder tot de hoogheid der engelen verheft en haar behoedt voor iedere smet der wereld, voor de vrees en de ongewisheid die in dwaling voeren. Er is van deze kennis niets te zien dan een klaarheid in het gelaat, door velen gehouden voor een onvergankelijken glimlach; de oogen zijn meestal nedergeslagen, de lippen gesloten, behalve voor het kind dat, wanneer het groot is geworden, zich altijd herinneren zal hoe zijn moeder het in de armen droeg.”

Zoo begint dit nieuwe verhaal van Van Schendel. Men mag zeggen wat men wil, maar persoonlijk is dit zonder twijfel zéér. Wie zou het anders kunnen geschreven hebben dan de mystiek-geaarde en liefelijk-gevooisde prozaïst Van Schendel? Hij is er heelemaal in, met al zijn zoete bekoringen, zijn geheimzinnigen glimlach (die zooveel te verbergen schijnt, en misschien ook wel verbergt....) en ik verzeker u, ditmaal krijgt hij honderden — door de wereld onbesmette — moeders op zijn hand, om niet te spreken van de duizenden jonge meisjes, die van deze gevoileerdheid, deze dwepende matheid, dezen zwoelen en beloftevollen weemoed al dadelijk „weg” zijn. Ja van den toon alléén al!

Maar ik durf voorspellen, dat éér deze eeuw ten einde is over Arthur Van Schendel vaak op dezelfde wijze gesproken zal worden als thans over onzen — trouwens heelemaal niet onbelangrijken noch onrespectabelen! — Rhijnvis Feith, sentimenteeler nagedachtenis.

Gelukkig, er zijn vrij wat frisschere bladzijden in dit, Van Schendel's nieuwe renaissance-verhaal; het wordt zelfs, zou ik zeggen, verderop hoe langer hoe sterker. En wij gelooven ten slotte gaarne, dat er, in dien wonderlijk-levenden tijd, waarvan het altijd weer zoo interessant is te lezen, edele typen als deze Merona hebben bestaan, trouw aan een jeugd liefde tot in den dood, en in dien heerlijken trouw al de devotie leggend, waaraan hun ten halve middeleeuwsch gebleven ziel behoefte had. Waarom dan niet van hen te droomen, te verhalen — en zich aan zoo'n droomverhaal zaliglijk te bedwelmen? Het „realisme” is toch immers van de baan — en voor goed, niet waar?

H. R.